

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Γ'.

ΑΡΙΘ. 34.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τὸν ἑαυτοῦ Κράτους κατὰ
τριμήνιον Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμ-
μὴ 66. πάλκιος 2.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὸ ὑπογραφεῖον ΚΕ-
ΦΑΛΑΙΩΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ

Κεραλληνία 27 Ἀπριλίου 1861.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

Οἱ πλείστοι τῶν Συνδρομητῶν μᾶς ἐπλήρωσαν, καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμεν εἶναι ὅμως πολλοὶ, ὡς φαίνεται, οἱ διανοούμενοι νὰ μᾶς καταβροχθήσωσι τὴν συνδρομὴν, τοὺς τελευταίους τούτους, παρακαλοῦμεν θερμῶς νὰ μᾶς ἐξοφλήσωσιν ὅσον τάχιστα... μὲ δύο σελήνια δὲν γίνονται οὐτε παχύτεροι οὐτε ἀχαμνότεροι, ἐνῶ, ἐπιμένοντες εἰς τὸ πείσμα των, θὰ μᾶς θέτωσι εἰς τὴν ἀκροσφαλὴ καὶ δυσάρεστον συνάμα θέσιν, νὰ ἐπασχοληθῶμεν ἐπ' αὐτῶν τραγικοκωμικῶς ὥς ἐκλέξωσιν.

Ἀπαιτοῦμε τὸν Ἀρμοστή, νὰ μὴν τὸν γνωρίζῃ γρὺν οὔτε διὰ τὴ Βουλὴν μᾶς, οὔτε διὰ τὰ Σχολεῖα μᾶς, οὔτε διὰ τ' ἄλλα μᾶς.—Τίς ἡ χρεῖα; αὐριο ἔτσι κ' ἔτσι, θὰ ἐνωθῶμε.

Ἀπαιτοῦμε οἱ Γερουσιασταὶ μᾶς, νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ δίδουν τὸν τόπο τοῦ Διαόλου, πόσο τοὺς παίξῃ ἀκόμα, ... ! Ἰσὶα νὰ ἐνωθῶμε !..

Ἀπαιτοῦμε οἱ ὑπάλληλοί μᾶς, νὰ στέκονται ὀλίγη μὲν τὰ χέρια σταυρομένα, κατακλιέτοντες ὅταν τὰ Τμήτῳ μᾶς, πόσα θὰ φάνε, Ἰσὶα νὰ ἐνωθῶμε.

Ἀπαιτοῦμε οἱ χρεοφειλέτες, νὰ φάνε ὅσα χρεοστούνε, τί θὰ σκιαχτοῦν, ἀφ' αὐριο θὰ ἐνωθῶμε.

Ἀπαιτοῦμε οὖν νὰ μὴ μᾶς φάνε οἱ Συνδρομηταὶ τῆς συνδρομῆς τῆς, γὰρ τὴ ἐλπίζομε, μὲ συχώρεσι, νὰ λογαριαστούμε, πρῶτον ἐνωθῶμε.

Ἀπαιτοῦμε νὰ διωχθῶναι μολινυκτὴς ὅλοι οἱ Ἄγγλοι, ὅσα ἀπὸ κείνους ποῦ τρέχουνε, πηδᾶνε, χορεύουνε,

καὶ γανώνονται γὰρ νὰ μᾶς διασκεδάζουνε, δὲν εἰν καλ-
λῆτερα ναντζόχουμε κοντὰ μᾶς καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἐνωθῶμε.

Ἀπαιτοῦμε ὁ φιλελεύθερος Συντάκτης τῆς Ν. Ἐποχῆς, νὰ βιάσῃ, μὲ πολὺ συχώρεσι, τὸ Ἑλληνικὸν του μουστάκι, μισὸ ἄσπρο, καὶ μισὸ γαλάζιο, νὰ στρεμματισθῇ στὸ κό-
τελο, μὲ τὸ Z. E, καὶ νὰ μείνῃ ἔτσι, ἴσῃ νὰ ἐνωθῶμε.

Λαὲ προσοχὴ! ἡ ἐκλογαῖς σιμόνουνε,

Ὁ Κίνδυνος ἀξάινει...

Κ' οἱ σάλτοι μεγαλόουνε !.

(Στερεότυπον)

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ.

Σήμερον, τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστῶ ὀκταχοσιοστῶ ἐξηκστοῦ πρώτου ἔτους μετὰ Χριστῶν, κατὰ τὰς 5 ὥρας μ. μ. συνελθόντων τῶν Βουλευτικῶν μεριδούχων, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν διασκεψέων, ἀναγνωσθέν-
τος τοῦ ὀνομαστικοῦ καταλόγου των, καὶ εὐρεθέντων 27 ἡμιτο, τὸν ἀριθμὸν, παρόντων τοῦ Γραμματέως τοῦ Ἐπαρ-
χου, τοῦ Ἀντισταγγελέως, τοῦ διαγγελέως Παρέντη, τοῦ
Συντάκτου τῆς Διαολαποθήκης, παρόντων προσέτι τριῶν
ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, πρὸς διατήρησιν τῆς εὐταξίας!
καὶ ἐξασφάλισιν τῶν ἐκλογῶν (!) καὶ τιμῶν Κυρίων καὶ
Κυριῶν, ὁ Γραμματεὺς ἐν ὀνόματι τοῦ Προέδρου, ἐκή-
ρυξεν ἐπίσημως τὴν ἐναεῖν τῆς συνεδριάσεως.

Ὁ Κ. Α. ὅθεν, πρῶτον ἀναγνώσας τὸν ἀριθμὸν
5, τῆς δευτέρας σειρᾶς, ἐπὶ τῆς τῶν λόγων ἰσχυρῆς
μᾶστα, τί γένοιτο ἐκλέξαι, αὐριο μὲ τὴν Ἐπιτροπὴν πρὸ
θα ἐκλέξοιμε ἀπ' αὐτῆς; Θυμάσθε. τί εὐχαριστημένον θυμὸν,
καὶ τί παραπονεμένον χαρὰν, θὰ ἔχουνε ἐκεῖνοι ποῦ δὲ θὰ
μείνουνε; Ἐτοῦτα ὅλα ἐγὼ θυμῶμαι Κύριοι, καὶ σᾶς βο-
θαίωνα ὅπως γελᾶτε ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐγεννήθηκα !—

ὅτι νὰ πῶ ὅμως δύο προμελετημένα λόγια, εἰς τὴν γε-
νομένη-ἀγένο-τη Ἐπιτροπῇ, δηλαδή πῶς εἶμαι
ἕτοιμος καὶ νὰ τῇ ψηφίσω, ἀν' μου τάξῃ πῶς παρα-
δέχεται τὸ περσυν-ἀθρόπινον-θεατρικὸ-
ἀνδρῶν, (γέλωτοςφοδὸς καὶ ἐπευφημῖαι).

Ὁ Γραμματεὺς, πῶχει πάντα τὸ λόγο πα-
ρατρῖ, in re minore, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὴν
εὐστολοχίαν, ὅτι ὅπωςδήποτε ἡ ἀγένο-τη Ἐ-
πιτροπῇ, δὲν ἔμπορει νὰ παραδεχθῇ τίποτε, διὰ τὴν
ἀπλουστάτην αἰτίαν, ὅπου εἶναι ἀγένο-τη, ὅτι αἱ
πρῶται τοῦ προλαλήσαντος, εἶναι οὐχὶ μόνον δυσκα-
τάληπτοι ἀλλὰ καὶ ἀνυπόστατοι!.. (ἀκούσατε! ἀκού-
σατε!).

Ὁ Κ. Ω. ὑπέλαθεν: Πολὺ μοῦ παραξοφάινεται Κ. Γραμ-
ματεῖα ἐτούτῃ σου ἡ ἀπολίτευ-τη πολιτικῇ, ἐτού-
τῃ σου ἡ ἐξυπνὴ κουταμάρα! (γέλως..) καὶ σὲ εὐχα-
ριστῶ!—ζηγιῶμαι καλλήτεροι: δὲν ψηφάω τὴν ἀγένο-τη-
γενομένη Ἐπιτροπῇ, τὴν ἐφτάψυχον-ψυχον-
μαχοῦσα Ἐπιτροπῇ, τὴν ἀπέθαν-τη-πεθαμέ-
νη Ἐπιτροπῇ, τὴ μακαρίτη-σα-βρικολά-
κισα Ἐπιτροπῇ, ἀδὲ μᾶς πῇ τί μέτρα ἐπῆρε τοῦ
χρόνου καὶ ἀθὰ μοιάζουσε μὲ τὰ περσυνά της.. (Ἐπευ-
φημῖαι ἐκ μέρους τοῦ ἀκροατηρίου).

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἐπαρχοῦ, ἐρωτᾷ, ἀν' ὁ ἀριθμὸς τῶν
συνελθόντων ἦνε ὁ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ, ἐν ἐλαχίστῳ,
ἀπαιτούμενος, (σημεῖα ψυχικῆς ἀγωνίας ἐπὶ τῶν προ-
σώπων τῶν ἀντιπολιτευομένων).

Ὁ Κ. Ω. ἀπαντᾷ ὅτι, ἀν' λείπουν ἀπὸ τοὺς μεριδιού-
χους τοῦτο ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ σφάλμα προμελε-
τημένο, πῶς ἐποῦτες εἶνε ἐρώτησεις ἀνερώ-
τητες, καὶ ὅτι ἀν' καλὰ-καλὰ τοὺς παρατηρήσῃ θὰ
τοὺς εὔρει παρισσοτέρους παρὰ πολλοὺς. Ὁ Γραμματεὺς. Μὰ ἐγὼ βλέπω ἐδῶ, λιγότερους ἀπὸ τοὺς
μισοὺς...—(ἀποδοκιμασίαι τοῦ Ἀκροατηρίου.)

Ὁ Κ. Ω. . . Φυσικά, ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς
μισοὺς, εἶνε μέσα εἰς τοὺς ὀλιγότερους ἀπὸ τοὺς μισοὺς.

(Καὶ τῶντ' ἑκάς μεριδοῦχοι, εἶχε εἰς τὴν τσέπη του,
δύο ἢ τρεῖς ἐπιτροπικάς, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι
ἔκει παρὰ τῶν ἰδίων, νῦτοςχεδιάζοντο).

Ἀκολουθῶς ὁ Γραμματεὺς, in la-minore, κηρύττει
μίσον τοῦ Παρέντη, τὴν παῦσιν τῆς παλαιᾶς Ἐπιτροπῆς,
καὶ προσκαλεῖ τοὺς μεριδοῦχους, εἰς τὴν ἐκλογὴν νέας.—
ἔλεγε δὲ ταῦτα:

Ἄνδρες Βουκέφαλοι, λάθετε πρὸς θεοῦ ὑπ' ὄψιν, τὸ σο-
βαρὸν καὶ οὐσιαστικόν τοῦ ζητήματος, προσέξτε!.. τὸ
κοινὸν ἐφ' ὑμῶν, ἀσθμαίνον προσηλοῖ τὰ βλέμματα, ὁ
τύπος εἶνε ἕτοιμος, ἢ νὰ σᾶς διασαλίσῃ, ἢ νὰ σᾶς κω-

μωδῇσῃ. Οὐαὶ εἰς τὸν προδότην, ἢ εἰς τὸν ἄφρονα, θάρ-
ρος καὶ ἐμπρός, ἢ τὰν ἐπὶ τὰν! (ἐπευφημῖαι θορυβω-
δέσταται).

Κληρωθέντες δὲ δύο ἐκ τῶν παρεστώτων, καὶ δόντες
τὸν ὅρκον τῶν ἐμπίστων, ἐλάβανον θέσιν παρὰ τῇ Ἐ-
πιτροπῇ. ὅπως διαφυλάξωσι καὶ ἐλεγχῶσι τὰς ἐκλογάς.
Ὁ τύπος δὲ τοῦ ὅρκου ἦτον:

« Ὁρκίζομαι ὅτι, ἄσχετος μετὰ τῶν ὑποψηφίων, δὲν
θὰ κάμω τίποτε, οὐδ' ὑπὲρ οὐδὲ κατ' αὐτῶν, ἐκτός ἂν
σφάλω, κάμνων δὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, λαμβάνω
τὴν θέσιν μου. Ἀκολουθῶς προβάντες οἱ μεριδοῦχοι
εἰς τὴν ἐκλογὴν, ἐν μέσῳ γενικοῦ θορύβου, καὶ γενικῆς
ἀνυπομόνου καὶ ἀγωνιώσεως καταδοχίας, ἐδίδον τὸ ἐπύ-
μενον ἐξαγόμενον:

	Ναί.	Ὅχι.
Δ.ρ Π. Δαλλαπόρτας	17 $\frac{1}{2}$	10
Δ.ρ Δ. Ντζουγανάτος	13	14 $\frac{1}{2}$
Κ. Ν. Μηλιαρέσης	10 $\frac{1}{2}$	17
Δ.ρ Ἰωάννης Χοῦδᾶς,	10 $\frac{1}{2}$	17

Τοῦ Γραμματέως ὅθεν κανοναρχοῦντος, τοῦ Παρέντη
κραυγάζοντος, καὶ τοῦ Ἀκροατηρίου καγγάζοντος, ἀ-
νηγορεύθησαν μέλη τῆς νέας Ἐπιτροπῆς:

Ὁ Δ.ρ Π. Δαλλαπόρτας,—καὶ

Δ.ρ Δ. Ντζουγανάτος.

Καὶ Γραμματεὺς;

Ὁ αὐτὸς ὁ αὐτὸς ὁ αὐτῶτατος!

— Λοιπὸν ἡ ἐπιτροπῇ εἶναι πάλε, καὶ πάντα, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἡ αὐτὴ παρετήρησε κάποιος
ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους—κρίμας τῇ σκοτοῦραις τους!..
— Δηλαδή ἡ αὐτὴ!.. καθ'αὐτὸ ὅχι ἀπεκρίνετο ἄλλος
ἔχασε ἓνα ἀπὸ τὰ μέλη της.

— Καὶ μὰ τῆς ἔμεινε ἀπὸ τὰ τρία τὸ μακρύτερο!..

Ὁ Κύριος Ω. πλησιάζας μὲ τὸ σύνθημα σαρδωνικόν
τοῦ χαμόγελον τὴν Νέαν Ἐπιτροπὴν τῆς ἔλεγε — Δὲν
εἶχα δίκην, νὰ σᾶς πῶ γενομένη-ἀγένο-τη
Ἐπιτροπῇ. Ἐπιτροπῇ ἐφτάψυχον, Ἐπιτροπῇ ἀπέ-
θαν-τη, Ἐπιτροπῇ βρικολάκισα; (ἐσχυρε δὲ
μουρμαυρίζων) Εὐχαριστῶ, Εὐχαριστῶ, Εὐχαριστῶ.

Ἀπὸ πολλῶν καιρὸ ἐσκοπεύαμε, νὰ ἐπασχοληθῶμε σο-
βαρῶς ἐπὶ τῆς διπλωματικῆς ἀλληλογραφίας τοῦ γηραι-
οῦ καὶ ἀκαμάτου Δανδόλου, τοῦ νέου τούτου Καθούρου
τῆς Ἑπτανήσου, καὶ δὲν ἤξεραμε πῶς νὰν τὸ κάμουμε,
μία τέτοια ἰδέα μᾶς ἐκυνήγαε νύκτα μέρα, πολλοὺς λοιπὸν
τὴν αὐγὴν, στο γραφεῖόν μας, ἐνῶ ἀνάμεσα εἶναι σορὸ
ξεσχολόχαρτα, ἐκαθόμαστε σὰν τὸ στοιχεῖο τοῦ Μάριου

ἐπὶ τὸν ἐρευνῶν τῆς Καρχηδόνας, μὲ μίας ἀνοίγει
τὴν θύραν, καὶ ἕνας ἄγνωστος, μᾶς ἐπαρουσίασε τὸ ἀκόλου-
θον Εὐχαριστήριον, ὅπου ὁ λαὸς ὡς φαίνεται ἀπευθύνει
εἰς τὸν Κάδουρά του. — Μὴς τὸ εἶπανε Εὐχαριστήριο, καὶ
Εὐχαριστήριο τὸ λέμε καίμας, ἐμεῖς τὰ μαρκοῦ-
λί νικα κατὰ δυστυχίαν δὲν τὰ ξέρουμε, καὶ ἐμπι-
στευομᾶστε εἰς ἐκείνους ποῦ μᾶς τὸ 'στείλανε, καὶ στήν
ἐπιγραφή του, ἂν ὅμως καμμία ἔφημερίδα,
ποῦ να κατέχη τὴ γλῶσσα, εὖρη τίποτες πειρακτικῶς,
διὰ τὸ γέροντά μας, τὴ θεωροῦμε, στὸ ψωμί ποφάμε,
να μᾶς τὸ κοινοποιήσῃ, καὶ τότες ὅποιος μᾶς ἐγέλασε
μᾶς τὴν πληρώνει.

INDIRIZZO ALL' ILLUSTRISSIMO.

SIOR DANDOLO.

etc. etc. etc.

Sior Dandolo, sior Dandolo, speremo ch' el vorrà
Degnarse de ricever con solita bontà,
Dell' expression del Popolo, sto piccolo pegnetto,
Che i n' ha pregà tradurghie in Venezian dialetto;
Perchè ghe xè chi chiacola, che d' ogni lingua più
L' abbia studià la Veneta nella so zoventù;
La seuserà speremo l' ardir che avemo tiolto
D' usar con lù una lingua che no se parla molto,
Ma cosa far, sto Popolo el scomenzava zà
A romperne (la scusa!) quei così che lasà;
Allora avemo dito tasè ghe parleremo,
In Venezian o in Turco basta se spiegheremo.
La sappia donca in primis, che appena avemo visto
La portentosa pistola, con cui la gà prov...
El Ministero Inglese, varenta i nostri fioi,
Se semmo liquefadi in brodo de fasioi.
Che ardir corpo di Shia! L' ayudo in questo affar!
Xè cose che faria un stitico ca . . . ntar!
Quel zorno che la pistola la xè arrivada quà
Xè andata sotto-sora de botto la città;
Che confusion che strepeto, che gera d' ogni banda
Su zù se spaseziava come per festa granda,
Che t' arnava i continuo, che schiamazzar de cani!
Che gran raiar de aseni, che viva de villani!
E tutto per la pistola, diretta al conte Grey
Che adesso i la sa a mente, per fin, anche i puttei!
Che Omo quel sior Dandolo, da tutti se sentiva,
E sino al ciel montava el son de tanti erviva;
Anzi ghe xè chi dise (ma crederlo no stà)
Che Giove in quel schiamazzo se fusse spaventà,

E tanto, che in un tratto ghe fusse anche scampada
Una cometa nova, che nol gavea creada!
Altri i gridava caspita! chi mai s' immaginava
Ch' una tal penna avesse un vecchio colla bava? . .
Che ben ch' el la manizza, che ferma ch' el la tien
Tante e si fatte idee da dove le ghe vien?
E po i dirà che i vecchi i xè come i puttei,
Che i gà i capelli scarsi, e scarsi i gà i cervei . . .
Oibò! le xè sempiade, guardè mo' st' Orator
Xelo da confrontarse, per senso, al gran Nestor?
E quando po i lezzeva quel punto ch' el gà scritto
Ch' el Lord no pol la Camera sbandar per so diritto,
E che i Legisladori trattadi da puttei
Xè stai cazzadi via, come da nido osei;
I ridi che i gà fatto descriverghe no posso
Nè voggio per paura che la se, fazzo rosso . . .
E quando con metafore, e con allegorie
Degne dei dì d' Omero, dei Fauni e delle Arpie
La corte del gran Lorde, con estro, la descrive! . .
Xè cose da coparse dal rider, tanto prive,
Dal senso che s' intende le xè dei zorni nostri,
Nei quali no se crede nè a chimere nè a mostri,
Nè che i ne fà paura i brutti rangutani,
Nè che se spaventemo coi parti Americani;
Queste le xè la vede cosette tanto ditte
Da tanti analizzate, discritte, e ridescritte,
Che le savemo a mente come l' Avemaria:
Ma no per ciò scordarne podemo chi la sia,
Anzi per tutto questo, i popoli Isolani
Dal cor i la ringrazia, sperando da Cristiani
Per quanto in questo mondo con nù la resterà,
Con tante, e tante pistole i Lord la furnirà,
Che alla fin dei conti saremo liberei
E alla patria Grega per sempre regalai! . .
Allora tutto d' oro, faremmo un' pulcinella
Vecchiotto, e rubicondo come la gera ella
E seriveremo sotto « L' ha proprio Iddio volesto
Che fussimo redenti da un' Omo come questo! »

Οἱ ἑσπερινοὶ φίλοι τοῦ Ζακυθινού.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΤΕΛ ΑΘΕΟΥΡΟΥ
Ζακυθινὸι φίλοι. Μετὰ τοῦ ἐργαζομένου Βαποροῦ σὰς
στέλνομε τὸν ἀκριβὸς Ρασβανη, Δεσμοφύλακα ῥιζο-
σπάστη, νὰ σὰς κοινοποιήσῃ καὶ ἑσὰς, καθὼς ἔχοντες
λάβοιτε καὶ ἐμὰς ἐδω-πέρα. Εἶναι ἄνθρωπος μὲ νόον, μὲ
γνώσεις, μὲ ἀναθροφή, καὶ μετ' ἐμὴν ὁρῶν

τα, ... Βγαλμένος ἀπὸ τὸ βαρέλι τοῦ Πατριωτισμοῦ καὶ τῆς Αὐταπάραυσης, θέλει σὰς βαστάει, γι' ἀγάπης, πέντε μέρους περισσότερες εἰς τὴν φυλακὴν, ὅντις δὲν ἔχετε νὰν τοῦ δίνετε τὸ σελίνι. ... Θέλει σὰς κάμει νὰ γνωρίσετε κ' ἐσεῖς τί ἐστὶ πείνα καὶ δίψα! ... τί ἐστὶ κακὴ μεταχείριση! ... τί ἐστὶ δειλὴ προσβολή, καμωμένη ἐν ἀσφαλείᾳ ἀπὸ φυλακάτωρα σὲ δέσμιον! ... καὶ τόσα ἄλλα θέλει σὰς μάθει! ... Μὰ ἔτσι κηόλας ὁ Κύριος Ῥωσθάνης ἔχει καὶ χάρες ὅπου ἀντιζηγιάζουνε ὅλα τοῦτα. — Ὅσοι π. γ. θέλετε νὰ κάμετε μὲ τὴν Κυβέρνηση κερδοσκοπίες ὡφέλημες. ... ὁ Κύριος Ῥωσθάνης ἔμπορεῖ νὰ σὰς τὸ ἐπιτύχη. ... καὶ μόνον γιὰ εὐγνωμοσύνη τὰ κέρδη νὰν τὰ μοιράζεσθε. ... Οἱ Φουρνάρειοι ποῦ θὰ δίνετε τὸ ψῶμι στὰς φυλακὰς, ἔμπορεῖτε νὰν τὸ δίνετε μιὰμιση λίτρα ἀντὶς γιὰ δύο, καὶ μόνον τὴν εὐγνωμοσύνη σας εἰς τὸν Κύριον Ῥωσθάνη. ... Ὅσοι ἄλλοι ἔχετε λισιβερίσι μὲ τὸ Κατάστημα, ἔμπορεῖτε εὐκολὰ ν' ἀκουστήτε μὲ τὸ Ῥιζοσπάστη Ῥωσθάνη, καὶ μὲ μόνον τὴν εὐγνωμοσύνη σας πρὸς τὸν αὐταπάραυτον τοῦτον Πατριότη. ... Τὲς γυναῖκες τὲς δέσμιες ὁ πατριότης Ῥωσθάνης τὰς μεταχειρίζεται μὲ καλοκαγαθία, καὶ κάπου-κάπου, τὸ βράδι, τὰς κάνει κ' ἔρχονται σπῆτιτου νὰν τοῦ σιάζουνη τὴν κολτρίνες. ... Μὰ εἶναι ἀχρείαστο νὰ σὰς εἰποῦμε γιὰ τὴν ὥρα περισσότερα, γεύσασθε καὶ οἱ δα τε. Σὰς συγγαίρμασθε ὥστόσο καὶ εἵμασθε. ...

Ο ΠΙΣΤΕΥΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΠΕΡΟΥΛΑΣ.

Πιστεύω πῶς εἰμ' ὁμορφη, πούλῳ παρὰ κάμμία, Πιστεύω πῶς ὁ ἔρωτας, δὲν εἶνε ἁμαρτία. Πιστεύω, καὶ τὸ πέτομαι, πῶς ὅποιος μὲ κυττάει, ἂν ἄνδρας. ... μ' ἐρωτεύεται, γυναῖκα, μὲ φθονάει. Πιστεύω τοῦ καθρέφτη μου, — σὰ λείπει τὸν ἀνδρῶνα, Κάμμία φορὰ ὅχι πάντοτε, ποτὲ τὸν κοπελῶνα! Πιστεύω τὸν Παπάδωνε, ποῦ μὲ ξεμολογᾷνε, ὅντις σὰν πρᾶγμα φυσικὸ, τὸν ἔρωτα παινᾷνε. Πιστεύω στὰ ὀνειράτα, κάθε π' ὀνειρευθῶ, ἢ ὅπως ἐπὶ ἀνδρῶνα, ἢ πῶς θὰ πανδρευθῶ. Πιστεύω πῶς ἀσκόνονται, τὴ νύχτα, ἀπὸ τοὺς λάκκου, Κατ' ἀγρία ζώοντα, ποῦ λένε βοικολάκου. Πιστεύω πῶς τ' Αἰγναννῶ, νογᾷε καὶ τὸ μολίβη, Καὶ ξεκαπάζει ἀφοδὰ, ὅσα ὁ θεὸς μᾶς κρίθει. Πιστεύω πῶς τ' Αἰγναννῶ, ἂν ἕνα ἀγκοῦρι βάλω, Βαθεῖα μετὰ τὸ πηγάδι μου, καὶ ἀπὸ γερὸ τὸ βγάλω. Μολογγόντες παντρεύομαι. — πιστεύω στὰ Βουρλί,

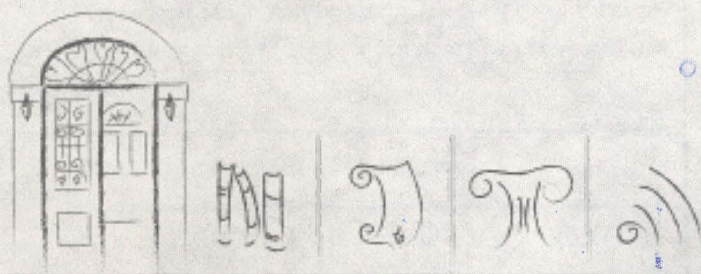
Βουρλί μου καὶ βουρλί σου, εἰν' παροιμία παληά. Πιστεύω εἰς τὸ ριζικὸ, καὶ στὰ στοιχὰ ποῦ λένε, Πιστεύω τ' ἀθασκάματα, καὶ ταῖς ματταῖς ποῦ καίνε. Καὶ τὰ μεθιστορήματα, πιστεύω τ' ἀρχινοῦνε, Μὲ ἔρωτες μὲ βάσανα, κ' ἀμὰ μὲ γάμους κλειδῶνε. Πιστεύω πῶς ἡ πούρθερι, τ' ἀσχημαῖς τ' ὁμορφαίνει, Καὶ τ' ἀσπρες κάνει ἀσπρήτεραις, καὶ τ' ἀχαμναῖς παχαίνει. Πιστεύω πῶς ἡ μυρουδιάς, σκεπάζουν κάθε βρώμα, ὅπου ξεφεύγει αἰφνίδια, ὅχι τ' ἀχαρό μας σῶμα. Ἀποῦλα τὰ φουσκάματα, στὸ Μαλακῶφ πιστεύω, Γιατ' εἶνε τ' ἀλωότερο, ἀπ' ὅσα λειχουδεῶ. Πιστεύω πῶς θαυμάσια, μᾶς κύνουν οἱ χοροὶ, Καὶ τέτοια, ν' ἀναστένουνται σὲ δαύτους κ' οἱ νεκροὶ. Πιστεύω πῶς στὸ θέατρο, μαθαίνουμε πολλὰ, Καὶ τὴν καρδίᾳ μορφῶνουμε, στὰ ὠραῖα καὶ στὰ καλὰ. Πιστεύω πῶς τὰ κούλουμα, μᾶς ὠφελοῦν πολὺ, Γιατὶ κουλουμεζόμαστε, καλοὶ κακοὶ μαζῇ. Πιστεύω τὰ παράθωρα, σὲ κάθε τόπο νᾶνε Ἀθῶνα ξεθυμάσματα, γιὰ κείνες π' ἀγαπᾷνε. Πιστεύω πῶς ἡ μουσικὴ, εἰν' πρόφασι ὠραῖα, Καλὴ γιὰ κάθε εὐαίσθητη, χαριτωμένη νεα. Πιστεύω πῶς στὴν Ἐκκλησίᾳ, νὰ παιῖνα εἶνε καλὰ, Τὴν μέραις ποῦνε ντρίμοζη, καὶ μουρμουρισταριά. Γιὰ τοῦτο ὄντες ἀρχίζουνη, οἱ ἥχοι ἡ τὰ βαγγέλια, Δὲ μὲ βαστοῦνε σπῆτι μου, σχοινιά οὐδ' ἀντιστέλια. Πιστεύω πῶς ἡ ὁμορφαις, κ' ἡ νειαῖς ποτὲ δὲν πᾶνε, Στὸ Ἄδη τὰ μαυτῶρα, παρὰ ψηλὰ πετᾶνε. Ἡ γρηαῖς πιστεύω κ' ἡ ἀσχημαῖς, στὸν Ἄδη τιμωρίζονται, Κι' ἀπὸ δαιμόνους τρομεροῦς, στὴ φλόγα τσουρουφλίζονται. Νύχτα καὶ μέρα προσδοκῶ, τοῦ γάμου τὴν στιγμὴν, Καὶ ἔρωτα ἀτελεύτητον, στὸν οὐρανὸν ἀμήν.

ΤΟ ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ ΤΗΣ ΠΕΡΠΕΡΟΥΛΑΣ.

Πάτερ ἡμῶν, ὅπου μᾶς ἔκαμες ὁμορφαις, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, μὰ ἐλθέτω κ' ὁ γαμπρός μας, ἂ θὰ μᾶς παντρέψῃς γεννηθήτω τὸ θέλημά σου τὸ γληγορώτερο, ὡς ἐν Οὐρανῷ, ἔτσι καὶ ὅπου ἄλλοι ὀρίζεις, — τὸ ἀμὸρὰ κ' ἡμᾶς τὸ ἐπιούσιον, δὸς ἡμῖν σήμερον, καὶ ἄφες ἡμῖν τὴν ἔγνοια, νὰ γελάμε τοὺς ἀγαπητικούς ἡμῶν, ὅπως καίμεθ θὰν τὴν ἀφήσουμε τῶν θυγατεράδων ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς ἀνοφελὴ πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ ἀνδρα γέροντα ἀμήν.

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁ Ἰππὸς Ἐκδότας ΠΕΡΑΠΛΗΡΟΦΩΡΗΘΕΝΤΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕ Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α . »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.53.41.Φ1 0032